

СЕРІЯ “ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ”

Володимир Лис

Щоденники Ієрихар

Роман

•

Ваза

Повість

® Тернопіль
Богдан

Щоденники Ісрихар

Роман

Розділ перший

СВІТЛАНА ІГОРІВНА

21 серпня

Сьогодні вночі до мене прийшла Іринка. Розбудила — я відчула спершу її подих — при-тулилася і стала мене обціловувати.

— Що з тобою, Ірусю?

— Мені страшно, мамо.

Її таке рідне, пахуче тільце тремтіло. Дрібно-дрібно. Наче маленький листочок на вітрі, на самотньому дереві. Так подумала трохи пізніше, коли вона заспокоїлася. А спочатку спитала:

— Що сталося, маленька? Чого тобі страшно?

І донька стала розповідати — гарячково, пошепки — що прокинулася і побачила, як у вікно зазирає зірка. Велика блакитна зірка. Що та зірка раптом наче почала рости. Наближатися. Що у неї, Ірочки, невідь-звідки виникло відчуття — ця зірка стане такою великою, що поглине її. Або схопить у свої холодні обійми.

— Схопить чим? — Я мимоволі посміхнулася.

— Може, руками, — цілком серйозно сказала Іринка. — Не смійся, мені так здалося.

— Я не сміюся.

— Може, променями, — сказала моя страхопудка.

Я обняла доньку, пригорнула. Маленька моя і беззахисна. Тільце худеньке, про таких кажуть — аж ребра світяться.

— У тебе світяться ребра, — посміхнулася я. — Справді. Бачиш, у кімнаті посвітлішало.

— У тебе теж. — Іринка навіть полоскотала мій бік і тихенько-тихенько засміялася. Чи мені здалося?

Моя наймолодша донька має привілей — звертатися до мене на «ти». За це звертання мені досі періодично дорікає Петрова мати.

— У селі діти так не кажуть батькам, — ось її залізний аргумент.

— Мамо, а коли повернеться тато? — повертає мене до дійсності Іринка.

— Завтра. Гобто, вже сьогодні. Вранці.

— Знову п'яний?

— П'яний? Чому п'яний? — обурююся я. — Він поїхав до дядька Павла на храмове свято.

— Храмове свято... О-о-о, — голос у Іринки мрійливо-сонний. — У нашому селі більше так ніхто не каже. Тільки ти.

— А як кажуть? — розгублююся я.

— Празник.

— Спи вже, філологине...

— Філо... ло... ло...

Іринка кошеням тулиться до мене. Я гладжу її по голові. Вона справді незабаром засинає під моєю рукою. Мені ж не спиться. Після години чи скільки там боротьби з безсонням тихенько відсуваюся від доньки і встаю.

Надворі доволі прохолодно. Майже кінець серпня. Кутаюся в халата, якого накинута на опашки, дивлюся на зоряне (де-не-де хмари) небо. Цікаво, яка ж це зірка так налякала Іринку? Ось ця, велика? Здається, це Венера. Ранкова зірка. Чи навпаки, вечірня?

Зненацька приходить думка — я маленька піщинка. Піщинка перед безмежжям Космосу. Маленька сільська вчителька. Філологиня. Господи, хоч би справді нічого не трапилося з Пе-

11 ліомена

Мене не пропустили до нашої науково-дослідної лабораторії. Прилад зафіксував наявність у моєму тілі чужих запахів. Зовсім чужих. Хоч і дуже, дуже слабких. Лесть вловимих. Їх не вдалося ідентифікувати. Компіонар лише видав інформацію: «Ймовірно, це запахи невідомого рослинного і тваринного походження. Аналіз дозволяє припустити, що вони, можливо, інопланетні. Тому гіпотетично небезпечні для оточуючих і надчутливих приладів. Необхідно пройти внутрішню психонейродизенфекцію».

Я пройшла. Запахи моєї рідної планети, введені у мікромікродозах, вбили чужинців.

Але я знала, що це були за запахи... Земні. Ті, що дісталися від Світлани Ігорівни. Я їх упізнала. Так пахли квіти на Неміоні — ромашки, волошки, троянди, м'ята, любисток... Які дивні назви! Ще був запах шерсті — собаки, кішки, корови. Пос... постелі... дивне чуже слово. І чогось невловимо-зворушливого. Невже це... Невже це... Тіло моє імпульсивно вібрує. Іринка... Її біляве волосся... Здається, воно лоскоче моє обличчя... Але ж у мене нема обличчя... Відсутнє... Я — Ієрихар.

...Останнім зникає найдивніший запах. Я майже непритомнію, свідомість відключається, але я встигаю пригадати — так пахло молоко, яким я її годувала. Ні, не я, а Світлана. І той запах наче ставав запахом самої Іринки. Він жив на її вустах і, здається, в її тілі. Тілі Іринки.

«Чужої істоти», — кажу я.

Зовсім чужої. Не моєї. Я Ієрихар. Ієрихар. Інакше б добровільно, самовільно не вийшла з того інопланетного тіла.

ся, всередину його ввалилися четверо галасливих підлітків. Вони почали чіплятися до Софійки, пропонувати кудись із ними піти. Софійка мовчала, здавалося, вона зовсім втратила здатність говорити. Чи була налаштована на якусь іншу хвилю. Один з тих хлопців простяг руку до дівчини, намагаючись вирвати з її рук вазу, себто мене. Я зібрав в уяві потужний пучок енергії. І раптом обличчя нападника перекошилося, очі закотилися, він став осідати на підлогу. Хлопці перелякано позадкували, хтось закричав, що людині погано, тролейбус спинився, відчинилися двері.

Софійка вийшла з тролейбуса, побігла вулицею, потім, коли місто закінчилося, пішла через поле. Йти було важко, липла до чобітків грязюка, забивав подих вітер, заліплював очі мокрий сніг, але вона вперто йшла. Двічі падала, але піднімалася і простувала далі. Шлях її лежав до лісу, який темною великою плямою бовванів на обрії. Назустріч нам летів голос Елісмір — він втрачав свою розпачливість, тепер лише кликав до себе.

Потім я побачив, як над лісом, ген-ген, далеко, спалахнув яскравий сніп світла і став наближатися до нас. Дивно, але Софійка зовсім не злякалася, коли його теж угледіла. Тільки спинилася на мить.

Я подумав, що треба щось подарувати наостанок Софійці та її матері. Але що? Чи встигну я наказати тим бандитам, аби вони знову принесли гроші?

Ураз переді мною постала виразно, зримо картина. Стояло спекотне літо. Жінка і дівчинка йшли берегом моря. Так, то були Ольга і Софійка. Я раптом подумав, що можу загадати, побажати, аби там Ольга зустріла і своє щастя. Щастя? Яке? Про що це я?

І тут я також виразно побачив, як берегом моря поспішає назустріч моїм жінкам чоловік. Наблизившись, він уважно дивиться на Ольгу. Вона йому явно подобається. Ось-ось він щось скаже до неї... Якісь важливі слова.

Але що це? Я виразно бачу, що обличчя чоловіка мені знайоме. Десь я його зустрів. І раптом моє теперішнє тіло знову починає брижити. Тривожно й водночас солодко. Я страшенно, незмірно дивуюся — це ж обличчя мене самого, в людській личині, такого, яким я забіг до квартири Ольги і Софійки.

«Я? Це я? Але ж як це розуміти?» — питаю себе й відчуваю, що ось-ось зроблю якесь надзвичайно важливе відкриття.

— Зараз, зараз, — шепоче Софійка. — Потерпи трохи. Вже недалеко. Недалеко.

Вогненний сніп над лісом перетворюється у яскраве коло. Воно швидко, але нестримно наближається до нас. Я відчуваю, як перестає боліти тріщина і як теплішають Софійчині пальці.

ЗМІСТ

ЩОДЕННИКИ ІЄРИХАР Роман 3

ВАЗА Повість 95